

Strafbestemmelsen i Paragrafen have vi troet at kunne forhøje til 50 Rd., dog saaledes, at vi ubelade den mindste Størrelse af 5 Rd., hvorved Bøderne kunne sættes endnu mindre. Vi have troet at kunne forhøje Bøderne, fordi det ikke kan ansees for at være en ringe Forseelse, at den, der bliver tilstede, uagtet der er tre Gange fleet Opfordring til at skilles, ikke vil hde Politiet Bistand, og uagtet det maa siges at være en mindre Forseelse at vægre sig ved at opgive sit Navn, saa er det paa den anden Side vist, at en saadan Vægning bærer Vidne om Trods, og at denne fortjener ligesaa stor Straf — om ikke større — som den Forseelse, der omhandles i første Affnit.

§ 13, som taler om Gavers og Doucørers Modtagelse, er bleven omredigeret, uden at Anden i Bestemmelsen er undergaaet nogen væsentlig Forandring; som det vil sees, er der foreslaaet, at Ordene „i hvert enkelt Tilfælde“ skulde udgaae, og at der istedetfor Ordet „modtage“, som kunde give Anledning til Tvetydighed, skal staae „beholde“, ligesom vi ogsaa have foreslaaet, at Straffens Størrelse noget nedsættes; idet en altfor streng Bestemmelse let fører til, at den ikke bliver overholdt; og naar vi derfor have aabnet Afgang til noget mildere Straf, saa er det fleet i Haabet om, at den saa vilde blive benyttet. — Endringsforslaget til § 14 angaaer kun en Redaktionsforandring, idet man istedetfor „vise Høflighed“ foreslaaer at sætte „undgaae al Uhøflighed.“ Det skuldes især et enkelt Medlem af Udvalget, at denne Forandring er foretaget, idet dette Medlem meente, at der var nogen Mobsigelse i, at Vedkommende skulde vise Høflighed i samme Dieblit, som han f. Ex. benyttede sin Stav; vi Andre have nu rigtigt nok meent, at ogsaa dette kunde skee med en vis Høflighed, men vi have dog ikke fundet nogen Betænkelighed ved at gaae ind paa Forandringen. — Endringsforslaget til § 15 angaaer ogsaa kun en Redaktionsforandring, idet vi foreslaae istedetfor „Den“ at sætte „Enhver ved Politiet Ansat,“ og jeg skal i den Henseende mobfige det ærede Medlem fra Bornholm (Kofod), naar han meente, at „Enhver ved Politiet Ansat“ ikke var godt Dansk. Der kan ikke være det Alleringeste at indvende der-

imod. Jeg maa tillade mig at gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at „Politimænd“ og „Enhver ved Politiet Ansat“ aldeles ikke ere eensbetydende, ligesaa lidt som „Skolemænd“ og „Enhver ved Skolen Ansat“ ere det; der er en Mangfoldighed af Skolemænd, som ikke ere ansatte ved nogensomhelst Skole, og paa samme Maade kan der være en Mangfoldighed af Politimænd, som ikke ere ansatte ved Politiet; jeg kan, som sagt, ikke indsee, at der er Noget at indvende mod den af Udvalget foreslaaede Ordstilling. Imidlertid vilde det være Synd at drage videre tilfælt mod det ærede Medlem fra Bornholm, som har gjort os den Tjeneste at tage de af ham og flere Andre stillede Forslag tilbage under Forudsætning af, at jeg paa Udvalgets Vegne vilde afgive en vis Erklæring. Jeg kan imidlertid ikke paa Udvalgets Vegne afgive en saadan Erklæring eller paa tage mig nogen Forpligtelse i den Henseende, da Udvalget ikke har været samlet, siden disse Endringsforslag kom frem; men jeg skal for mit eget personlige Vedkommende erklære, at medens jeg anseer det for urigtigt at benytte en saadan Leilighed som denne til at rette Stilk i Love, saa skal jeg dog være villig til at bidrage, hvad jeg formaaer, til at vi kunne faae nye Navne for de nye Poster, som ifølge den foreliggende Lov ville blive oprettede. Om man vil blive staaende ved Ordet „Bysvend“ eller ikke, staaer vel endnu hen, thiøndt det ganske vist er blevet vedtaget med den store Majoritet, jeg troer af 53 mod 24 Stemmer; men om det desuagtet skulde være rigtigt at vælge et andet Ord, skal jeg lade staae hen som uafgjort. Jeg kan altsaa for mit Vedkommende kun love, at jeg vil gjøre, hvad jeg kan, for denne Side af Sagen, idet jeg for Resten maa sige, at jeg ikke vil paatage mig nogensomhelst Forpligtelse til at indføre „Skriverstue“ istedetfor „Kontor“ eller andre saadanne Nettelser i den foreliggende Lov. Jeg troer overhovedet ikke, at man ved denne Leilighed kan gaae videre end at paalægge dem, som skrive Lovene, at de gjøre sig den hderste Plid for at undgaae fremmede Ord og derimod vælge gode danske Ord, hvor dette kan skee, men naar det ærede Medlem paa egne og Medforslagsstilleres Vegne har troet at kunne vælte